

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003841 16 Квлз
Бања Лука, 11.01.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Горане Микеш, Едине Чупељић и Даворке Делић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђеног Р.С., због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његовог браниоца, поднесеном против правноснажне пресуде Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 003841 16 Кж од 27.9.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 11.01.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија.

Образложење

Правноснажном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003841 15 К од 20.6.2016. године, која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 003841 16 Кж од 27.9.2016. године, оглашен је кривим оптужени Р.С., због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године.

Против правноснажне пресуде Врховног суда Републике Српске бранилац осуђеног Г.Д., адвокат из Д., поднијела је захтјев за заштиту законитости због повреде кривичног закона и одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се захтјев уважи, пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се та пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање.

У одговору на захтјев замјеник главног републичког јавног тужиоца је предложила да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Опширном анализом и критиком правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања, у правцу сопственог виђења и закључака које настоји приказати као правилне, захтјев ствара подлогу из које изводи закључак о повреди кривичног закона на штету осуђеног. Овакав приступ и закључак који се у захтјеву изводи је погрешан, јер се чињенично стање из правноснажне

пресуде не може ревидирати овим правним лијеком, већ се мора прихватити као правилно и потпуно утврђено. Овако прихваћено чињенично стање у изреци побијане пресуде радње осуђеног, у објективном и субјективном смислу, одређују онако како су правно оцијењене у правноснажној пресуди. Зато се код оваквог чињеничног стања, које захтјев својим наводима покушава да негира, супротне тврдње о одсуству елемената кривичних дјела не могу прихватити. С обзиром на изнесено нема основа ни за тврдњу о почињеној повреди кривичног закона на штету осуђеног јер га правноснажна пресуда није учинила.

У оквиру навода о повреди права на одбрану захтјев указује на пропусте који се тичу утврђивања чињеничног стања и износи тврдње о повреди процесног закона које се односе на противрјечност изреке пресуде и датих разлога, пропуст да се изврши суочење свједока, изостанак оцјене исказа свједока Богољуба Савића, повреду принципа *in dubio pro reo* и слично, као и то да се пресуда заснива на незаконитом доказу психолошког вјештачења.

Као што је већ речено, чињенично стање које је утврђено у правноснажној пресуди не може се мијењати овим правним лијеком и на томе заснивати повреда права на одбрану. С друге стране, поступањем судова у првостепеном и другостепеном поступку на начин који захтјев посматра као незаконит није повријеђено право осуђеног на одбрану. Право на одбрану садржано у начелу „једнакости оружја“, којим се остварује једнак процесни положај странака током суђења, обухвата низ процесних права која оптуженом обезбјеђују једнаке могућности током поступка у припреми и представљању кривичне ствари која је предмет оптужбе. Повреда ових права, али и других права оптуженог која су у функцији осигурања једнаког процесног положаја странака током суђења, представља посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС). Управо због посебног значаја ових права, која се налазе у основи права на правично суђење загарантованог чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, повреда права на одбрану јесте једини облик битне повреде одредаба кривичног поступка, прописан цитираном законском одредбом, који представља основ за подношење захтјева за заштиту законитости.

Супротно схватању захтјева под ову повреду одредаба кривичног поступка се не могу подвести оне повреде које су издвојене у посебне, друге облике битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. ЗКП РС, које су законом прописане као жалбени основ, али не и као основ за подношење захтјева за заштиту законитости, укључујући и незаконитост доказа у тачки з) став 1. цитираног закона.

Како није повријеђено право на одбрану, а ни кривични закон на штету осуђеног, захтјев за заштиту законитости је из наведених разлога на основу члана 355. ЗКП РС одбијен.

Записничар
Софија Рибић

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић